

[Ministeren for Grønland.]

for efterforskningsarbejdets fortsættelse, kan vi ikke lade denne chance til at skabe et virkeligt økonomisk og valutamæssigt aktiv for Danmark gå fra os.

Jeg tillader mig derfor at anbefale dette lovforslag til det høje tings velvillige og også hurtige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *From* til forsvarsministeren:

„En meddelelse i dagspressen går ud på, at luftforsvaret af Jylland-Fyn i dag er betydelig dårligere end 9. april 1940.

Kan dette være rigtigt, og i så fald, hvad agter forsvarsministeren at foretage i den anledning?“

From: Den direkte anledning til mit spørgsmål til forsvarsministeren er en ledende artikel i Fyens Tidende af 13. oktober i år, der bygger på en udtalelse af chefen for jyske luftværnsregiment, oberst T. P. Ejby Nielsen, der siger — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„at luftforsvaret af området Jylland-Fyn i dag er betydelig dårligere end 9. april 1940 med hensyn til materiel og mandskab.“

Jeg er helt klar over, at Sjælland-København må have prioritet, også hvad angår luftforsvar, men Jylland-Fyn er dog også en slags Danmark, og jeg kunne fristes til at sige, at er først Jylland-Fyn tabt, så giver jeg ikke meget for resten.

Jeg kan jo ikke vide, om oberstens udtalelse er rigtig, men mig bekendt står den stadig uimodsagt, og enhver må da vist erkende, at den lyder meget foruroligende.

Jeg spørger derfor forsvarsministeren, om det er rigtigt, og i så fald hvad ministeren agter at foretage sig i den anledning.

Mit spørgsmål har imidlertid et noget videre sigte. Det er mit indtryk, at der i den danske befolkning hersker en udbredt utryghedsfølelse med hensyn til vort forsvarsmæssige beredskab i det hele taget. Jeg kan heller ikke vide, om dette er rigtigt, men jeg har i hvert fald en levende

følelse af, at den nye forsvarsordning langt fra er gennemført. Der er vist gode grunde for, at den endnu ikke er gennemført til bunds, men nu er der gået 18 måneder, siden den blev vedtaget, og man spørger sig selv, og man spørger forsvarsministeren: hvor vidt er vi egentlig, hvor vidt er vi med det, jeg kalder kernen i det hele, hærens omdannelse til såkaldte panserenheder? Hvor vidt er vi med styrkelsen af flyvevåbenet og flåden, sådan som loven forudsætter? Hvor vidt er vi med opstilling af lokalforsvarsbataljoner? Hvordan ligger det med nyt signalmateriel og meget andet? Jeg håber, at forsvarsministeren kan fremsætte en beroligende udtalelse om, hvor langt den nye forsvarsordning er gennemført, og hvor meget der mangler endnu.

Dette sidste kan jeg naturligvis ikke forlange at forsvarsministeren besvarer på stående fod, men jeg tror, det ville være hensigtsmæssigt, om ministeren ved førstkommende lejlighed ville og kunne give folketinget en redegørelse for disse forhold og for vort forsvarsmæssige beredskab i det hele taget i en tid og under en udvikling, hvor man må kunne vente af landets forsvarsminister, at der bliver gjort, hvad gøres kan.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): I anledning af selve det skriftligt formulerede spørgsmål, som på forhånd var mig bekendt, kan jeg svare følgende:

Det er min bestemte opfattelse, at vort luftforsvar af Jylland-Fyn i dag er bedre end det, vi rådede over den 9. april 1940.

I 1940 skulle vi selv tage vare på indflyvninger mod Danmark fra alle retninger. I dag er luftforsvaret af NATO-området et samlet hele, hvorfor vi kan lægge størst vægt på indflyvninger fra sydøst, et forhold, som blev taget i betragtning både af vore egne og af NATOs militære sagkyndige, da Nikebatterierne blev opstillet på Sjælland, hvorved de også virker som et fremskudt luftforsvar for Jylland-Fyn.

Vort nuværende luftforsvar råder for det første over en udbygget kontrol- og varslingstjeneste med radarstationer, som i nært samarbejde med andre NATO-lande lokaliserer eventuelle fjendtlige fly, hvorved en effektiv udnyttelse af vore forsvarsvåben